

нужда едни отъ други. Българитѣ били войнствени хора, всѣки здравъ мжжъ билъ войникъ-конникъ. Ханътъ ималъ голѣма властъ. Когато той виждалъ опасностъ, давалъ команда. Веднага готовитѣ конници сж мѣтали на конетѣ и отлитали съ водача си. Славянитѣ, обаче, воювали само когато се преселвали, или когато ги нападалъ неприятель. Въ мирно време тѣ били повече земеделци, скотовѣдци и рибари.

Ето защо, войнственитѣ българи се спогодили съ земеда работнитѣ славяни. Българитѣ пазѣли границата и редѣли управата на държавата, а славянитѣ главно давали издръжката.

Славянска двойка — бронзова статуйка, намѣрена въ Добруджа.

Новата българо-славянска държава въ Добруджа била принудена постоянно да се защитава отъ двама неприятели: отъ изтокъ Византия, а отъ северозападъ Авария. Византийцитѣ и аваритѣ не могли да търпятъ българо-славянското царство по долни Дунавъ.

Борбата траяла сто години — отъ ханъ Тервелъ (701 г.) до ханъ Крумъ (802 г.). Въ стогодишнитѣ борби българитѣ и славянитѣ се опознали, сближили и сродили. Българската конница се подпомагала отъ славянската пехота. Ханъ Крумъ ималъ войвода славянинъ, на име Тихомиръ. Крумъ победилъ аварското царство на рѣка Тиса (805 г.) и византийския императоръ Ни-